

Vida Forčič

O PISANJU

Rasti

Informacije, ki jih v današnjih časih dobivamo v prevelikih količinah, postopoma uspavajo željo in potrebo, da bi se resno posvetili branju.

Pisanju pa se seveda posvečamo še manj. Problem pa niso naše zmožnosti, vsi znamo pisati. Težava je bolj v tem, da se sprašujemo, zakaj bi sploh pisali ... Kaj je koristnega v tem, da pišemo nekaj, česar nihče ne bere – tako se nam vsaj zdi? Jasno je, da ni lahko ločiti informacij, ki bi jih bilo vredno prebrati, od takih, ki so nekoristne, zatorej večkrat raje sploh ničesar ne preberemo.

Vsekakor pa je znano dejstvo, da pisana beseda izgublja svojo moč v primerjavi z drugimi modernimi sredstvi komunikacije. Jo je torej vredno še naprej ohranjati? So množični mediji pozitivno in dovolj zadovoljivo nadomestilo zanjo?

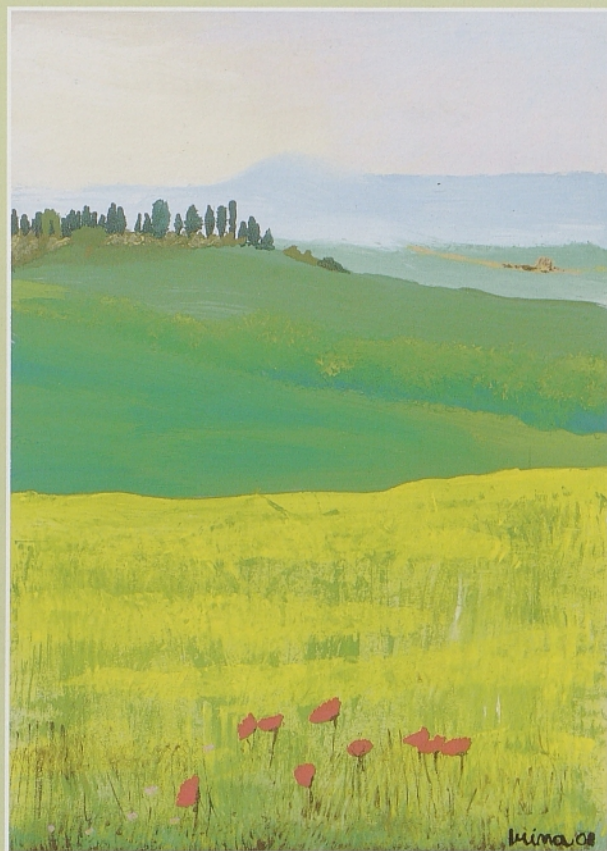
Res je zanimivo, kako je dandanes težko poslati sporočila v pisni obliki, pa naj bo to preko facebooka ali po elektronski pošti. Vabila, vprašalniki, voščila. Da, veliko ljudi se je že naveličalo internetnih besedil, ki ustvarjajo virtualne kupe neprebrane pošte. In kako pretrgati preobsežni naval nekoristnih podatkov, ki prihajajo od vseh strani?

Zdi se, da je pisano besedilo (p)ostalo le vaja pisanja za svojega avtorja, izziv njegovim zmožnostim. Izgubilo pa je svojo prvotno (in bistveno) sporočevalno moč.

Problem tega je, da so informacije, ki najlaže pričurljajo do nas, v glavnem tiste, ki nam jih posredujejo sredstva javnega obveščanja, in to so veliki mediji, ki delujejo na nacionalni in svetovni ravni. Le kam nas bo to pripeljalo? Da, s tem se meje držav rušijo in marsikatera pregrada tudi. Upajmo pa, da lastniki množičnih medijev nimajo zlonamernih ciljev v svojem prepričevalnem delu.

Naša Rast je majhna revija, ki pa ponuja veliko svobodo pisanja in izražanja idej. V njej pišemo o vsem, kar nas zanima: pripovedujemo o problemih iz naših krajev, naših potepanjih v tujini, objavljamo recenzije knjig, razmišljanja in veliko drugega. Koristna je zato, ker nas prisili, da kritično ocenimo dogajanje okrog nas, in se potrudimo, da svoje ugotovitve ubesedimo.

In kako se je Rast spremenila v času! Ne samo, da ima sedaj več strani, tudi vsebine so vedno

IRINA LISJAK, **MAK**
(tempera na papirju, Likovni krožek SKK, 2008)

aktualne. Obzorje našega teritorija, ki je bilo nekoč lokalno – tržaško, slovensko, se je zelo razširilo, saj naša vsakdanost sega danes tudi na najbolj oddaljena svetovna področja. Spremenila se je tudi grafična podoba Rasti. Ta sprememba je odvisna prav od današnjega odnosa do branja. Slike so dobile pomembnejšo vlogo, kot so jo imele v preteklosti, saj so bolj privlačne od tiskanega besedila.

Rast je torej pozitiven izziv za mlade, ki se ne bojijo nastopiti s svojimi idejami. O tem, če jo bo prebral, pa naj posameznik sam odloči, saj nimamo še veljavnega recepta, kako ločiti to, kar je vredno branja, od tistega, kar ni vredno.

KRVAVA UGANKA ZA OSEM ŽENSK

Gledališka skupina SKK je nastopila v petek, 17. aprila, v Finžgarjevem domu

Kaj ima skupnega osem žensk, ki nekega božičnega dne odkrije truplo moškega v hiši? Dober razlog za umor in neprepričljiv alibi, seveda. Tokrat si je gledališka skupina Slovenskega kulturnega kluba (SKK) izbrala dokaj neobičajno temo za igro, ki so jo pripravljali med letošnjim šolskim letom. Predstava **Krvava uganka za osem žensk** je doživela premiero v petek, 17. aprila, v Finžgarjevem domu na Op-

činah, kjer se je zbralo prav veliko število gledalcev. Na odru se je razvijala zgodba osmih žensk, ki so si značajsko in starostno zelo različne, vsaka ima prav posebno življenjsko zgodbo, vse pa združuje takšen ali drugačen odnos

do protagonista zgodbe, to je do brata, očeta, moža, ljubimca in gospodarja Marcela (Danijel Simonettig). Toda nekega božičnega jutra ženske odkrijejo Marcelovo truplo in začne se lov na morilca. Med predstavo, ki pripelje do presenetljivega konca, smo priča pravi detektivki, v katerih se nam odkrivajo značaji in zgodbe Marcelove žene, nezveste in spletkarske Gaby

(Maruška Guštin), skope tašče Babi (Francesca Sabba), bolehnne, a temperamentne sva-kinje Augustine (Helena Pertot), hčerk Suzon (Roberta Busechian) in Catherine (Kim Furlan), sestre z nič kaj cenjenim poklicem Pierrette

(Patrizia Jurincic) ter služkinj, domače Chanel (Valentina Oblak) in zapeljive Louise (Julija Berdon).

MLADE igralko in igralca je pri delu spremljala dolgoletna mentorica gledališke skupine SKK Lučka Susič, ki je tokrat izbiro igre prepustila kar nastopajočim. Največjo zaslugo ima tu članica skupine Helena Pertot, ki je napisala predbo francoskega filma 8 femmes, ne gre pa pozabiti, da je za izbiro kostumov poskrbela Julija Berdon. Letos je šlo torej za nekoliko samostojnejše delo, ki se je prav gotovo obrestovalo. Vsi nastopajoči so bili s premiero zadovoljni, načrtujejo pa še gostovanja in ponovitve.

Patricija Jurinčič

(foto M. Susič)

Premiera na Opčinah (foto KROMA)

MESEC V *Rimu*

Kaj imajo skupnega razvaline rimskega foruma in slamnati stoli starodavne mlekarne? In kaj veže edinstven okus tipične "pajate" z omamnim vonjem rožnega vrta v polnem razcvetu?

Večnost Rima je rdeča nit, ki povezuje tisoč obrazov mesta, njegovih sedem gričev, najbolj obiskane znamenitosti, pa tudi njegove skrite koticke in skrivnosti, v katerih zavohaš čar mogočne zgodovine.

Nepozaben mesec v Rimu. Študijske obveznosti so me popeljale v večno mesto, ki se mi je razkrilo v vsej svoji mogočnosti. Nisem ga obiskala turistka, ampak sem se vživela v tamkajšnjo domačinko, pravo Rimljanko.

Mimo Koloseja s svojim dahom večnosti in mimo bazilike sv. Petra z vso svojo religiozno veličino enostavno ne moreš. Pa čeprav greš vsak dan mimo njih, enostavno ne moreš ostati ravnodušen; lahko jih občuduješ pri drugačni svetlobi, vsakič z drugačnimi občutki, vsakič spoznaš nov trenutek, ki ga je zgodovina izbrala za svoj prostor.

Te veličastne zgradbe razkrivajo še tisoče zanimivosti: skrite uličice, bohemske kavarne, botanične vrtove, slastne

sladoledarne, veličastne razglede, ki ti vzamejo sapo, anekdote o starorimskih spletkah, skrivnosti katakomb, tradicionalne slaščičarne, pisane tržnice ...

To je svet zase. Svet, v katerem se antično prepletata z modernim, religiozno z laičnim ... Svet, ki nikdar ne miruje.

Rim te nikoli ne preseneti do konca. Ko odkriješ nekaj izjemnega, najdeš nekaj še bolj izjemnega. Dirjala sem ves čas naokoli, mestu pa nisem videla konca. Vedno znova sem nekaj odkrila, nove detajle, drug delček zgodovine.

Sediš na terasi Angelskega gradu in pod tabo se razprostira vsa veličastnost večnega mesta. In ti si nad vsem. Kamor sega pogled, tam se je nekoč nekaj dogajalo, tam je zgodovina dobila novo stran ... ali vsaj odstavek. Tam so stopali papeži, politiki, umetniki. In počutiš se tako majhen in nezaten v vsej tej veličini. Istočasno pa tudi del vsega tega.

Rim pa ni samo to. Niso le ostanki razvalin. Niso le bleščeče zlate cerkve. Niso le spektakulrni vodnjaki in svetovno znani muzeji. Je tudi čar sončnih, razposajenih Rimljanov, ki doda vsaki stvari še kanček čarobnosti. Prav njihov

smeh na ulicah in njihova odprtost nekako razkrivajo ljubezen do umetnosti in strast do življenja.

In včasih res ni potrebno, da tekaš iz enega muzeja v drugega. Dovolj je, da izbereš svoj kotichek, prepustiš se magičnemu vrvežu in mu dovoliš, da te prevzame. Pa naj bo to trg z umetniki, univerzitetni center ali pa grič, kjer imaš vse pod sabo – to je čisto vseeno. Kakorkoli, imel boš občutek, da večnega mesta ne boš nikdar popolnoma odkril.

Tanja Zorzut

OBČNI ZBOR MOSP-A IN SKK-A

Društvi MOSP in SKK se razvijata. Na občnem zboru, ki je potekal v četrtek, 9. aprila, v Peterlinovi dvorani, se je odbor pogovoril o bodočih spremembah in načrtih društva. Ob ugotovitvi, da ima MOSP obetajoči podmladek v Slovenskem kulturnem klubu, se je članstvo odbora obeh društev nekoliko pomladilo. Nekateri mlajši iz SKK-a so pristopili k MOSP-u.

Potekale so tudi volitve, na katerih je odbor odločil, da bo nova predsednica MOSP-a dosedanja zvesta članica Slovenskega kulturnega kluba Maruška Gustin.

Pomemben projekt, ki bo v prihodnjih mesecih zaznamoval delovanje MOSP-a in SKK-a, je festival amaterskih gledališč, ki se bo odvijal junija letos v Mavhi-

njah. Na njem bodo nastopili mladi člani gledališkega krožka MOSP. Naslov njihove predstave, katere premiera je bila 17. aprila v Finžgarjevem domu na Opčinah, je Krvava uganka za osem žensk.

Pomemben projekt, pri katerem že vrsto let sodeluje MOSP, je tudi Draga mladih, poletni festival mladinske ustvarjalnosti s študijskimi dnevi. Letos se bo ta tradicionalna prireditev odvijala v sončnem Koprju. Ponudila bo celo vrsto novosti in posebno inovativnih delavnic, o katerih bodo tisti, ki jih to zanima, zvedeli prav kmalu.

Predsednica Skk-a Maruška Guštin (foto M. Susič)

Mednarodni krožek potrebuje nove člane, in sicer take, ki radi potujejo. Zanimivih ponudb za potovanja je kar nekaj.

Člani MOSP in SKK so tudi odločili, da bodo dejavnosti obeh društev objavljene na novi spletni strani facebooka.

SLOVENISTI

cogitoergosum

V TRSTU

Da je meja zares padla, potrjuje vedno več dogodkov. Zdi se, da se počasi vzpostavljajo vedno pogostejši stiki z našimi rojaki onstran nevidne meje. Tako se je 8. maja skupina študentov slovenistike iz Kopra odpravila na izlet v Trst. Trst, za »Slovence« skrivnostno mesto, o katerem mnogo slišijo v šoli in na univerzi. V Kopru se študenti slovenistike veliko ukvarjajo s tržaško literaturo in zgodovino, zato je obisk našega lepega, starega, predvsem pa zanje velikega mesta zelo zanimiv. Resnični Trst pa danes ni več tisti, ki ga koprski študentje poznajo iz literature. Težko je najti znake slovenstva, čeprav smo bili v preteklosti Slovenci pomemben del tega mesta. Seveda, če ne bi poznali zgodovine, bi si lahko mislili, da je Trst italijanski, kakšen predel pa kar kitajski.

Študentje so spoznali Narodno in študijsko knjižnico na Ulici svetega Frančiška, v kateri delujejo prijazne knjižničarke in kjer dobiš prenetljivo veliko zalogo knjig.

Da je Trst še vedno kulturno bogato mesto za

Slovence, dokazuje tudi Knjižnica Dušana Černe-
ta, ki hrani edinstveno zbirko slovenske literature z vseh koncev sveta. Ulica Donizzetti, kjer se nahaja ta knjižnica, je bogata tudi zaradi naše stare založbe Mladika, ki lahko ponudi bralcem v Sloveniji ključni vpogled v zamejsko literaturo.

Izlet v Trstu pa se ni mogel zaključiti brez obiska pri sorodnem, novonastalem Oddelku za slovenistiko na Univerzi v Trstu. Končno imamo Slovenci svojo univerzo v Trstu!

Pomembne pa so tudi naše korenine, naš dolgi boj za obstanek, ki ga simbolizirajo bazo-
viški junaki. Oni so korenine, temelj, ki nas še močneje veže na to našo zemljo.

Te tržaške znamenitosti smo si ogledali koprski skovenisti.

Skratka, zdi se, da kulturno življenje slovenske manjšine ni v slabem stanju. Tak je vtis, ki ga lahko damo študentom iz Slovenije. Mogoče bodo to v bodočnosti znali izkoristiti in se nam približati? Ali bodo spoznali Trst, ga vzljubili in s svojo slovenskostjo pripomogli k njegovi kulturni rasti?